

عنوان مقاله:

رویکرد توسعه پایدار در بافت های فرسوده با تاکید بر پایداری اجتماعی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و مدیریت توسعه شهری در ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

ارسلان مکینیان - دانشجوی کارشناسی شهرسازی دانشگاه آزاد واحد نجف آباد

علی افتاده - دانشجوی کارشناسی شهرسازی دانشگاه آزاد واحد نجف آباد

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار در یک تعریف کلی میتواند به معنی رعایت عدالت و از خود گذشتگی جوامع در استفاده از منابع موجود باشد. توسعه پایدار توسعه ای همه جانبه است که دارای سه بعد اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی می باشد. در برخورد با مسایل شهری نگرش چند بعدی در نیل به توسعه پایدار ضرورت دارد اما بعدی که در بافت های شهری خصوصا در بافت های فرسوده مورد تاکید قرار می گیرد بعد اجتماعی توسعه پایدار است. بافت های فرسوده ایران در تاریخ مدیریت و برنامه ریزی شهری مورد غفلت واقع شده و ناهنجاری های اجتماعی در آنها افزایش یافته و عدالت اجتماعی رعایت نشده است. البته این بافت ها با توجه به ویژگی های اجتماعی و حس تعلق مردم ساکن آن فرصتی مناسب در جهت ارتقاء پایداری اجتماعی در اختیار قرار می دهند. هدف این مقاله بررسی پایداری اجتماعی در بافت فرسوده است، یعنی بافتی که اگر به آن توجه نشود میتواند آسیب های جدی به جامعه وارد کند. این مقاله با تحلیل پیشینه پژوهش در مورد شاخص های پایداری اجتماعی و تحلیل عوامل مشترک آن، به فرصت ها و نقاط ضعف موجود در بافت های فرسوده ایران اشاره کرده و به تحلیل تجربه های پژوهش های به انجام رسیده در بافت های فرسوده جهت ارائه پیشنهاد می پردازد. در نهایت یک مدل پیشنهادی از مولفه ها و ابعاد پایداری اجتماعی ارائه می دهد. یافته ها پژوهش حاکی از آن است که می توان با ایجاد فضاها و مکان هایی که مردم در آن سرمایه گذاری کنند، به مشارکت در فعالیت ها بپردازند و احساس مسیولیت در خصوص محیط زیست شهر کنند به پایداری اجتماعی در بافت دست یافت.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، توسعه پایدار، پایداری اجتماعی، مشارکت اجتماعی، عدالت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/847849>

